

Ways of Europe

**Lampedusa: Szolidaritás
egy Igazságos Európáért**

A Ways of Europe azért dolgozik, hogy igazságosabb, tisztességesebb, demokratikusabb és szabadabb Európát építsen - kezdve annak szimbolikus és fizikai határainál. Lampedusán, ahol érkezés és elutasítás, gyász és gondoskodás egyszerre vannak jelen, közösen gondolkodtunk el arról, mit jelent ma a szolidaritás. Ez a kiállítás helyi és nemzetközi hangokra épül - különösen fiatalokra, szigetlakókra és migránsokra -, akik nap mint nap megtapasztalják Európa ellentmondásait.

Közös követeléseink és vízióink:

A szolidaritás nem jótékonyság, hanem igazságosság. Kölcsönösnek és strukturálisnak kell lennie - nem ideiglenes gesztusnak, hanem folyamatos gyakorlatnak, amely mindenki méltóságát biztosítja. Európa alapvető értékeit - méltóság, jogok, egyenlőség - nem lehet szelektíven alkalmazni. A Földközi-tenger térségében Európa megszegett ígéretei a legnyilvánvalóbbak.

Emberekről beszélünk, nem állampolgárokról. A jogokat emberség, jelenlét és tartózkodás alapján kell garantálni - nem papírok vagy útlevelek szerint. A jogi státusz nem határozhatja meg, ki érdemel védelmet. Állampolgársági reformot sürgetünk, amely ott ismeri el a jogokat, ahol az emberek élnek, hozzájárulnak és otthon vannak.

Ne legyen militarizálás. Ne legyen kriminalizálás. Ne legyen kiszervezés. A félelemre és ellenőrzésre épülő migrációs politika elárulja Európa elkötelezettségét az emberi jogok mellett. Az emberek nem „esetek” vagy számok. Egyének ők, történetekkel, reményekkel és jogokkal.

A szabad mozgás joga mindenkinek jár. A mozgás joga - biztonság keresése, családgyógyítás, lehetőségek megvalósítása - diszkrimináció nélkül védendő, az EU-n belül és kívül egyaránt.

A hajótörés áldozatainak elismerését intézményesíteni kell. Elfogadhatatlan, hogy életek vesszenek el és merüljenek feledésbe. Nyilvános, átlátható eljárásokat követelünk, amelyek méltóságot biztosítanak az elhunytaknak és igazságot a családjaiknak - árváknak, özvegyeknek, hozzátartozóknak, akik lezárásra vágnak.

A szolidaritás időt igényel. Egy társadalom, amely állandóan a túlélésért rohan, elfelejti, hogyan kell gondoskodni. A közösség lassúságot, jelenlétet és „nem produktív” időt igényel - zenélést, történetmesélést, figyelmes hallgatást. Egyetemes alapjövédelmet sürgetünk, hogy mindenkinek meglegyen a szabadsága a szolidaritás és a közösségi élet gyakorlására.

Reformáljuk meg a Dublini Rendeletet - most. Egy igazságos rendszer nem kényszerítheti a határországokat a terhek egyoldalú viselésére. Új európai megállapodásra van

szükség, amely a megosztott felelősségen és az emberi jogokon alapul.

A szolidaritás új történeteket jelent. A félelem nem a különbségekből fakad, hanem abból, ahogyan a történeteket elmeséljük. A félelmet empátiára kell cserélni. Ehhez oktatásra, médiára és közintézményekre van szükség, amelyek közös tapasztalatokat és alternatív képzeletet ösztönöznek – de konkrét megoldásokra is, amelyek bizonyítják, hogy egy másik jövőkép nemcsak elképzelhető, hanem meg is valósítható.

Mindenkinek joga van pontos, tiszteletteljes információhoz. A migráció médiareprezentációja befolyásolja a közvéleményt és a politikai döntéseket. Követeljük a valós, árnyalt és emberközpontú kommunikáció jogát a migrációról és menekültügyről – mentesen a szenzációhajásztól és az embertelenítéstől. A közintézményeket és médiacsatornákat felelősségre kell vonni a méltóság és az újságírói integritás megőrzéséért. A migránsok nem fenyegetések, számok vagy címszavak – emberek, nevekkel, hanggal és jogokkal.

Lampedusa nem periféria – politikai központ. Megtestesíti az európai projekt feszültségeit és reményeit. Innen szólítunk fel egy olyan Európára, amely hű marad az értékeihez, befogad ahelyett, hogy kizárna, és hidakat épít – nem falakat.

A szolidaritás klímaigazságosság, társadalmi igazságosság és generációk közötti igazságosság. A migráció gyakran a klímaváltozás és a globális egyenlőtlenség következménye. Nemcsak azt kell átgondolnunk, hogyan fogadunk be embereket, hanem azt is, hogyan élünk. A szolidaritás körforgásos gazdaságokat, újrahasználatot és gondoskodó, a klímát tiszteletben tartó gyakorlatokat is jelent.

A szolidaritás alulról építkezik. Helyi valóságokban és a mindennapi életben kell gyökereznie. Alulról szerveződő stratégiákra van szükség, amelyeket közösségek vezetnek és a civil társadalom támogat, hosszú távú változást előidézve. A szolidaritás nem lehet lejárátú projekt – folyamatosnak kell lennie.

A fiatalok és a gyerekek nem a jövő állampolgárai – ők a ma állampolgárai. Nemcsak kedvezményezetteként kell őket támogatni, hanem példaképekként és politikai szereplőkként is. Teret kell adnunk nekik, hogy alternatívákat dolgozzanak ki, együttműködjenek és kifejezzék a közös emberi szükségleteket és vágyakat.

A civil társadalom demokratikus szereplő. Nem csupán szolgáltató. A civil szervezeteket meg kell erősíteni fenntartható finanszírozással, konzultációban való részvétellel és tudásmegosztó platformokkal egész Európában. Felelősségnek kell vonatkoznia intézményekre és projektekre is – beleértve az előjogok tudatosítását.

Tudásmegosztás és együttműködés a helyi önkormányzatok és civil szervezetek között Olyan társadalmat képzelünk el, ahol a helyi önkormányzatok és a civil szervezetek aktívan keresik és építik az együttműködés hídjait ahelyett, hogy elszigetelten működnének. A kölcsönös tudásmegosztásnak és a tiszteletteljes együttműködésnek nem kivételnek kell lennie, hanem támogatott és intézményesített normának. A csere, a bizalom és a partnerség kultúráját szorgalmazzuk, amely elismeri és összehangolja minden szereplő erősségeit és meglátásait a közös célok érdekében.

A szolidaritást belülről kell védeni. Lampedusán helyi szereplők ismétlődő emberi jogi visszaélésekről számolnak be a rendőrség és a Frontex részéről: önkényes kihallgatásokról, embertelen eljárásokról, gyermekek fotózásáról. Ezek nem elszigetelt esetek – hanem

rendszerszintű kudarok. Független ellenőrzést, világos jogi garanciákat és a visszaélések azonnali megszüntetését követeljük. Az intézményeket felelősségre kell vonni azokért az értékekért, amelyeket képviselniük kellene.

Építsünk hidakat a szakpolitikák között. A szolidaritás nem egyetlen szektor. Minden területbe be kell épülnie – a migrációtól a klímán át az oktatásig és a jóléti rendszerekig. Strukturális változáshoz összehangolt politika, átalakított intézmények és megfelelő költségvetés kell. Az európai intézményeknek a közjót kell védeniük és a közös vívmányokba, például a Schengenbe kell beruházniuk.

A szolidaritásnak demokratikus infrastruktúrává kell válnia. Meg kell határozni, hogyan és kik hozzák a döntéseket. Ez beruházást jelent a nem formális oktatásba, befogadó részvételbe és alapidemokráciába – különösen azok számára, akiknek nincsenek papírjaik vagy ki vannak zárva.

A szolidaritás mindenkinek a javára válik. Ez nem zéró összegű játszma. A legkiszolgáltatottabbak jogainak védelme az egész társadalmat erősíti. Az egészségügyi ellátáshoz, oktatáshoz, lakhatáshoz és szociális védelemhez való hozzáférés nem jótékonyság – ez egy igazságos közösség alapja. A jogok oszthatatlanok és egyetemesek. Egy szolidaritásban gyökerező Európa mindenki jólétébe befektet.

A migráció tükör. Ahogyan az érkezőkkel bánunk, az tükrözi politikai és jogi rendszereink valódi méltóságát. Nem lehetünk büszkék alkotmányos, európai és nemzetközi elveinkre, ha azokat nem alkalmazzuk következetesen. A szolidaritás nemcsak valami, amivel másoknak tartozunk – hanem eszköz is intézményeink integritásának megőrzésére és helyreállítására. Méltóságot adni az embereknek elsősorban azt jelenti, hogy biztosítjuk: rendszereink is méltósággal működnek.

Építsük együtt Európát. Egy Európát, amely méltóságot ad az embereknek. Egy Európát, imperializmus és kirekesztés nélkül. Olyan politikai közösséget követelünk, amely nemcsak nevében cselekszik szolidaritásból, hanem a szolidaritás révén – lépésről lépésre, egy közös úton, amelyet együtt járunk be.

